

1. peatükk

Kasper oli juba pikemat aega närviline olnud. Karolini jällegi ärritas see, et ükskõik kui mitu korda ta Kasperilt küsis, milles asi, jäi vastus saamata. Kasper käis ringi nagu äiksepilv; kui sealt siis mõni üksik päiksekiir teinekord läbi tungiski, tekitas see Karolinis lausa imestust. Maja oli valmis, seega ei saanud see Kasperit morni oleku põhjuseks olla. Ka õue kujundamise suhtes olid nad ühel nõul ja rahmeldasid seal igal vabal võimalusel. Muidugi oli neil eriarvamusi, kuidas midagi teha, aga need polnud siiani veel riitunud. Rahaliselt said nad hakkama. Laenumaksetega tulid nad toime ja mõlemal oli töökoht olemas.

Elu oli nii-öelda rööbastes, aga sellegipoolest paistis Kasperile miski hirmsasti meeolehärmi valmistavat ja ta ei kavatsenud Karolini asjasse pühendada. Karolinile ei meeldinud, et Kasperit halb tuju ka teda mõjutama oli hakanud. Täpselt nagu Kasper, tundis ka Karolin end nüüd enamasti ärritununa. Iga pisiasi tekitas paha tuju ja tal oli raske seda nii ennetada kui ka hajutada. Nad olid justkui mingis allakäiguspiraalis kinni ja kaotanud kompassi, et sellest välja saada.

Asja ei teinud paremaks see, et mõlemad töötasid liiga palju. Kasper oli tihti Tallinnas, kuna mitmed objektid asusid mandril. Karolin oli küll oma juhatajarolliga ära harjunud, aga tihti tundus töö talle koormav ja tüütu, eriti

pärast mistahes kokkupuuteid kohalike poliitikutega. Selised tundeid polnud ta Hiiumaale kolides osanud endale ettegi kujutada. Raamatukogutöö oli olnud ta unistuste töö. See oli ju olnud põhjuseks, miks ta siia üldse kolis! Juhatajaks saamine andis võimaluse otsuste tegemisel kaasa rääkida, kõike soovitud suunas arendada, seega oleks see pidanud töörõõmu juurde tooma, aga tegelikult läks kõik praegu vastupidi. Ta ei mõistnud ka ise, kuidas see kõik nüüd järsku nii koormav sai olla! Tihti avastas Karolin end mõtisklemast selle üle, mis tööd ta siis teeks, kui kusagile edasi tahaks pürgida. See oli kindel märk sellest, et midagi oli valesti, aga kas seda põhjustas olukord kodus või tööl, seda Karolin ei teadnud. Kõik oli praegu kuidagi segane ja ta kartis, et teeb otsused valel põhjusel.

Ainuke koht, kus talle alati meeldis olla, oli aed. Seal nokitsesid nad igasugu asjade kallal ning see andis neile teineteisest puhkust, samuti aega oma mõtetele keskenduda. Karolin kaevas ja istutas. Kasper ehitas kõnniteid ja müüre. Ka praegu istusid nad aia eri osades, Kasper oli müüri ehitamisega hõivatud ja Karolin jõudnud nii kaugele, et pidi Faasionist tellitud uutele põõsataimedele järele minema. Auto poole sammudes seisatas ta Kasper juures, et teda oma plaaniga kurssi viia.

„Ma pean Faasionisse minema. On sul ka sealt midagi vaja?“

„Lähed põõsaid ära tooma?“

Karolin noogutas.

„Võta mulle puidukruvisid ka.“

„Ükskõik millised või?“

„Ei, näe, seal trepi peal on üks karp alles. Too sama-suguseid.“

„Mitu karpi neid vaja on?“

„Võta viis, nahunii kuuluvad lõpuks ära.“

Karolin noogutas. Jätkas siis teed auto poole, peatudes ainult selleks, et kruvikarbist üks pilt teha. Autosse istudes hingas Karolin välja. Nendevaheline pinge oli liiga tajutav ja väsitav. Karolinile hakkas tunduma, nagu polekski nad enam paar, vaid kaks vana sõpra, kes teineteisega kuidagi seotud on, ehkki nad ei tea ka ise, miks. Nad isegi rääkisid teistmoodi kui vanasti. Tegelikult vestlesid nad väga harva, ainult siis, kui midagi vaja oli, nii et see ei tundunudki rääkimisena. See oli pigem hädavajaliku info jagamine – mida kaks ühe katuse all elavat inimest ju mõnikord peavad tegema, et elu majas sujuks.

Karolin tahtis tagasi seda aega, kui nad võisid tundide kaupa erinevaid asju arutada, mõnikord lausa riidu minna, kuna kumbki ei tahtnud oma arvamusest taganeda. Siis olid nad rääkinud kõigest. Poliitikast, kunstist, aiast, igasugu telesaadetest või filmidest, mida nad kinos olid vaatamas käinud, isegi spordist. Karolin ei mäletanudki, millal nad viimati koos kinos käisid, ja üks asi oli kindel: ta vestles rohkem Josefiniga kui Kasperiga ja see ei saanud ometi normaalne olla. Rohkem ta mõtiskleda ei jõudnud; ta oli Faasioni parkimisplatsil koha leidnud.

Niipea, kui ta Faasioni ees autost väljus, kuulis ta, kuidas keegi teda hüüab. Ta vaatas enda ümber ringi ja nägi siis, et hüüdjaks oli üks mees, kes mingi seltskonnaga poe ees seisis. Karolini jaoks olid need mehed võõrad

ja seepärast arvas ta, et hõigati mõnd tema nimekaimu. Oli ju parkimisplatsil veel paar naist ja keegi neist võis vabalt Karolini nime kanda. Sissekäigule lähenedes nägi ta, kuidas meesterahvas, kes oli Karolini nime hüüdnud, tema lähenemist naeratades jälgis. Karolin oli segaduses. Kes see mees on? Kui Karolin seltskonnani jõudis, pöörasid veel kaks meesterahvast ennast tema poole ja nüüd tundis naine nad ära – või vähemalt kaks neist. Tema endised klassikaaslased gümnaasiumipäevilt. Karolini hing läks soojaks.

„Oi, milline üllatus. Tere! Mis siis teid saarele tõi? Puhkate?“

Oli tõepoolest tore poisse jälle näha. Jaani ja Robertiga oli ta gümnaasiumi ajal palju suhelnud. Neil oli lausa oma kamp. Tüdrukutest olid kampa kuulunud veel Miina ja Sandra ning nüüd poisse nähes meenus Karolinile väga teravalt asjaolu, et ta polnud tüdrukutega juba kaua aega suhelnud. Nende sõprus oli hajunud, kui nad kõik eri koolidesse õppima läksid. Karolin teadis enam-vähem, kuidas neil läheb, enamasti tänu Facebookile, aga ta polnud tüdrukuid juba mitu aastat kohanud. Sama lugu oli poistega, aga nemad olid, nagu näha, isekeskis kokku hoidnud. Mõlemad olid läinud tehnikaülikooli ja võibolla oli see teinud oma – samas koolis käies oli ju lihtsam edasi suhelda. Nüüd töötasid nad finantsalal, aga mida nad täpselt tegid, seda Karolin ei teadnud. Aktsiad ja fondid olid tema jaoks nagu hiina keel ja seepärast ei vaevunud ta isegi mitte selgitust küsima. Ta teadis, et ükskõik, kui palju nad seletavad, täielikult aru ei saa ta sellegipoolest. Poisid paistsid igatahes eluga rahul olevat. Juba riietusest

võis näha, et neil läheb hästi. Viimase moe järgi riidetatud ja seejuures ei olnud need kaubamärgid odavate killast. Sellest tegi Karolin järelduse, et ka see vägev BMW, mis parkimisplatsil silma paistis, kuulus arvatavasti ühele poistest.

„Me oleme minemas, nii et puhkus puhatud. Muide, saa tuttavaks, Kristoffer Stein, minu äripartner. Ja see, Kristoffer, on minu gümnaasiumiaja suur armastus Karolin.“

See ajas nii Karolini kui ka Roberti naerma. Kristoffer hoidis pisut distantsti.

„Eks muidugi, ära lõõbi ... ja valeta!“

„Mis lõõbi! Kas sa siis ei teadnud, et ma olin sinusse kõrvuni armunud?“

„Jäta järele. Ajad siin mingit jama. Me kõik ...“

Karolin tegi väikese pausi ja pöördus Kristofferi poole.

„... vähemalt need, kes Jaaniga sel ajal suhtlesid, teavad, et Jaan olid kõrvuni armunud Sandrassesse.“

Sellele väitele oli Jaan nobe vastama.

„No seda ma ainult lasksin teil uskuda, aga tegelikult ...“

„Jajah, huumorisoon on sul igatahes alles.“

Karolin tundis, kuidas teda valdab tuttav turvaline omainimesetunne. Oi, kuidas ta seda kampa taga igatse! Neil oli nii tore olnud ja nii palju ühiseid mälestusi. Jaani lõõpimine ja tõgamine oli just see, mida Karolinil praegu vaja oli. Ta tundis, kuidas keha lõdvestus.

„Huumorisoon jääb mulle surmatunnini. Igatahes tore sind näha, kuigi pisut imelik, et me sind siin Hiiu- maal kohtame. Mida sa ise siin teed?“ päris Jaan.

„Ma elan siin. Kas te seda ei teadnud?“

Üllatus poiste näos andis Karolinile vastuse.

„Mis mõttes? Päriselt või?“

„Jah. Ma olen siin Kärddla raamatukogus juhataja ja varsti juba viis aastat hiidlane olnud.“

„Vot seda küll ei oleks uskunud!“ imestas Robert.

Karolin naeratas ja pöördus tema poole.

„Miks siis? Kas sa tahad öelda, et ma ei sobi hiidlaseks?“

„Ei, jah, noh, nii palju, kui mina sind tunnen, siis ega ikka ei sobi küll. Sa olid ikka täielikult linnaneiu.“

„Eks elu teeb oma korrektiivid ja prioriteetid muutuvad.“

„Seda küll, aga sellegipoolest ... see on üllatus. Ja sulle meeldib siin? Ei lähe igavaks?“

„Siiani küll mitte. Ehitasime maja ja oleme eluga rahul.“

„Ehitasime maja? Nii et see oli siis üks Hiiumaa poiss, kes sind siia meelitas?“

„Ei, täiesti Tallinna poiss.“

Poiste nägudelt võis välja lugeda segadust. Nende ettekujutus ja mälestused Karolinist ei läinud kuidagi kokku tema otsusega kolida Hiiumaale.

„Aga mis me ikka minust, mis te siin teete? Maikuus ei näe just tihti turiste, nii et ma järeldan, et te olete siin mingi muu asja pärast.“

Nüüd vastas Jaan.

„Ma ostsin endale Hiiumaale suvila ja käisime seda nüüd siin poistega kaemas ja natuke putitamas. Sellepärast me siin olemegi. Pean ühe tellimuse tegema, et see oleks kohal järgmiseks korraks, kui tulen.“

Nüüd oli Karolini kord imestada:

„No näed, ise kipud ka siia, aga mind tõgad. Kus see maja siis asub?“

„Kõpus, kui sa seda kanti tead.“

„No seda kanti teavad vast kõik. Kõpu tuletorn on päris tuntud.“

„Õigus jah.“

„Ja miks siis just Hiiumaale?“

„Mul naine Hiiumaa juurtega, aga tal ei ole enam kedagi siin alles. On oma lapsepõlves siin ainult suvitamas käinud. Ma täpselt ei tea, aga ta vanaema oli vist siit pärit. Seepärast tahab naine ju nüüd suvel alati siia tulla, nii et odavam on suvila osta kui öömajade peale raha kulutada.“

„Ja kus su naine siis praegu on?“

„Ta on Tallinnas. Ega ta siia enne tule, kui maja remont valmis on. Ta käis korra siin, enne kui ostsime, aga ta on mul veidi mugav.“

Jaan naeratas, Robert oli aldis noogutama ja ka Karolin tundis, et tema suu tõmbab naerule.

„No siis anna kindlasti teada, kui te uuesti tulete. Või kui sa poisid jälle abiks kaasa tood. Siis tulete mulle külla. Mu maja on siit paarsada meetrit politseimaja poole. Teeme veinid ja meenutame vanu aegu.“

„Deal. Annan teada. Hakkan siin sel suvel päris palju virvendama. Tahan maja remondiga ruttu ühele poole saada. Nii et võibolla võtad lõpuks kutse tagasi.“

„Eks paista, aga ma kahtlen selles.“

Sellega oli asi otsustatud. Poisid kiirustasid praamile ja Karolin suundus kergel sammul aianduspoe poole. Tuju oli nüüd nii palju parem. See kohtumine oli nagu taevast saadetud, nentis Karolin endamisi. Jah, Jaani äripartner

Kristoffer oli natuke imeliku mulje jätnud, aga nende lõõpimine võis ju olukorra tema jaoks ebamugavaks teha. Kolm inimest, kes üksteist läbi ja lõhki tunnevad, ja üks, kes Karolini jaoks oli täiesti võõras. Olid nad ju Jaani ja Robertiga kolmekesi juttu üleval hoidnud ja Kristofferi sellest täiesti välja jätnud. Juhul, kui Jaan ja Robert talle külla tulevad, jääb Kristoffer ilmselt kindlasti koju – kui ta üldse veel Hiiumaale Jaaniga kaasa tuleb. Karolin ju ei küsinud. Võibolla oli see täitsa juhuslik, et Kristoffer seekord kaasas oli. Aga mis sellele ikka pikemalt mõelda!

Maipäike tundus soe, see lausa haaras naise oma embusse. Karolin otsustas, et täna ei lase ta Kasperil oma tuju mõjutada. Ta istutab põõsad maha ja kui sellega ühelpool on, teeb ta tassi kohvi ja naudib kevadpäikest. Just siis, kui ta oli aiapoodi sisenemas, helistas Maia.

„Tere. Kuidas läheb?“

Päev läks aina paremaks. Poisid olid Karolini tuju juba heaks teinud ja nüüd veel Maia! Sõbranna rõõmus olek kandus alati kõne kaudu Karolinile edasi. Pärast viisakusfraase tekkis Karolinil tunne, et Maia seekordsel helistamisel on peale lobisemissoovi siiski veel muu põhjus.

„Ja mis sul südamel on?“

„Ah et kohe on kuulda, et mul on midagi südamel või?“

„Mhmm.“

„No hästi ...“

Maia paistis tahtvat Karolini huvi pisut üles kruttida ja see tal õnnestus, aga Karolin otsustas oma pärimistega oodata. Kui Maia juba nii elevil on, ei jäta ta sõbrannat kauaks passima nagunii. Selles oli Karolin kindel.

„... Sa oled esimene, kes teada saab. Pange kahekümne viies august kalendris kinni.“

„Okei. Mis siis kahekümnenda viiendal augustil toimuma hakkab?“

„Siis olete oodatud Tallinna.“

„Enne seda ei tohi me Tallinna tulla või?“

„Me abiellume. Tallinnas.“

Milline üllatus, pidi Karolin nentima. Ta ei olnud selleks valmis. Seega ei osanud ta algul midagi vastata. Aga Maia ei paistnud laskvat end sellest häirida. Arvatavasti sai ka tema aru, et teade oli teisele ootamatu. Vastust ootamata ta jätkas.

„Tahtsime pulmad Eestis pidada, nii et jah, nüüd on peokoht broneeritud. Hirmus palju on muidugi veel teha ja plaanida, aga kuupäev on otsustatud. Ja ma arvestan loomulikult sinu abiga. Me teeme nagu alati kõike üsna viimasel minutil. Võib öelda, et see abiellumisotsus tuli lausa spontaanselt, aga panime restoranis kohad kinni ja küll kõik muu ka ära laheneb. Teeme ju päris väikse koosviibimise.“

Nüüd sai Karolin kõnevõime tagasi.

„Issand! Muidugi ma aitan sind. Palju õnne! Jummal, ma ei tea kohe, mida öelda! Tuli natuke üllatusena, kuigi tegelikult on see ju päris loogiline samm.“

„See abieluettepanek tuli mulle ka pisut üllatusena, aga ega ma enam nii noor ei ole ja oleme Oskariga nüüd aasta koos elanud ja oma nurgad ära lihvinud.“

Karolin naeratas omaette. Alati loogiline ja kaine mõistusega Maia. Seda erilist iseloomujoont oli Karolin endale tihti soovinud. Elu paistis palju lihtsam, kui selline

omadus sind igas situatsioonis saatis. Aga kahjuks ei olnud seda Karolinile antud.

„Nii et analüüsimine viis sind selleni, et ütlesid Oskarile jaa.“

„Täpselt nii.“

„Ja kas Oskar ka sellest analüüsist osa sai, niimoodi kainelt ja asjalikult? Et nüüd, kui oleme nurgad maha lihvinud, võin su ettepaneku vastu võtta?“

„Ah, jäta nüüd. Loomulikult mitte. Seda analüüsi jagan ma ainult erilise tähtsusega inimestega minu elus.“

„Oi, oi, ja Oskar ei ole selle au vääriline!“

„Lõpeta nüüd. Sa tunnend mind paremini kui tema ja võibolla ongi parem, kui tema kõiki mu külgi veel täielikult ei tunne. Kõige tähtsam on ju siiski, et ma tahan temaga abielluda ja et mulle meeldib mõte, et meie suhe suundub järgmisesse etappi. Mis selles siis halba on, et ma pisut analüüsin?“

„Ei, polegi midagi. Ma ainult kiusan sind.“

„Mhmm.“

„No, hüva, siis paneme kahekümne viienda augusti kalendris kinni ja hakkame pulmariideid otsima. Ma pean ju oma parima sõbranna pulmas fantastiline välja nägema.“

„Sa näed alati fantastiline välja ja ära üle ka pinguta, ma tahaks ikka pisut rohkem välja paista kui sina.“

Karolin ei suutnud naeru tagasi hoida.

„Ära muretse. Lasen sul hiilata ja särada nagu alati. Muide, kas valime siis tänavuseks matkaks mingi sellise kuupäeva, mis laseks samal ajal pulmi plaanida?“

„Just, ja matk.“

Maia tegi väikse pausi, nagu kaaluks ta, kuidas järgnevat edastada.

„Kuule, see oli ka üks asi, millest ma tahtsin rääkida. Ma ei ole kindel, et ma saan tulla.“

Karolin tundis, kuidas südamest käis jutt läbi. See lause tegi haiget. Karolini jaoks oli matk Maiaga igasuvine üritus, mille järele ta lausa igatses. Nad olid seda juba paar aastat teinud ja Karolini jaoks oli sellest saanud traditsioon. Eriti veel nüüd, kui Maia elas Rootsis ja nad suhtlesid enamasti neti teel. Karolin ei pannud tähelegi, et hää l teises otsas oli vaikinud ja et ka tema ise polnud tück aega midagi öelnud. Mida selles olukorras kõige parem öelda või teha oleks? Oma kurbus maha suruda, et Maia suurt rõõmu mitte purustada? Ta otsustas selle kasuks.

„Kui ei saa, siis ei saa. Ma mõistan. Sul on vähese ajaga vaja palju teha ja pulmade plaanimine Rootsist ei ole ju ka kõige lihtsam.“

„Ei, asi pole selles, Karolin. Pulma plaanimisega saan ma hakkama. Asi on puhkuses. Ma ei saa nii palju puhkust. Me peame varem kohale tulema ja siis on veel pulmad. See kõik võtab kindlasti kaks nädalat ja pärast pulmi tahame pulmारेisile sõita. Siis ongi kõik mu kolm nädalat ära kasutatud. Rohkem puhkust mul tänavu pole. Ma lootsin, et te olete äkki nõus sel aastal, näiteks septembris, meile külla tulema. Oskari perel on Åres maja ja ma mõtlesin, et äkki teeme matka sel aastal hoopis Rootsis. Mingil nädalavahetusel, näiteks reedest pühapäevani. Mis sa arvad? Pole küll päris sama asi, ma saan aru, aga suhelda saame ju ikka samamoodi, ükskõik mis riigis me oleme.“